

Compañero Rosita

Neşe Kutlutaş

nesekutlutas@gmail.com

Vadi Yayınları: ....

Edebiyat Dizisi: .....

ISBN: 978-605-9114-.....

Sertifika No: 31122

Yayına Hazırlayan

Sibel Cantemir

Tashih

Zeynep Zelan

Selçuk Azmanoğlu

Sayfa Düzeni

DBY Ajans

Kapak Tasarımı

.....

© 2016. Bu kitabın tüm yayın hakları

Vadi Yayınları'na aittir.

1. Basım: İstanbul, 2016

Baskı/Cilt

Step Ajans Matbaacılık

(Sertifika No: 12266)

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar/İstanbul - Tel: +90 212 446 88 46

.....

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI

Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Neşe Kutlutaş, Compañero Rosita

ISBN: 978-605-9114-xx-x Ebat: 13,5 x 21,0 cm

252 s. 1- Latin Amerika 2- Peru 3- Túpac Amaru

Devrimci Hareketi

.....

*Bu kitap, hakikatin ışığını bütün
ruhıyla görmek isteyen, merhameti
hiç çekinmeden, sakınmadan
alabildiğine dağıtarak çoğaltan ve
ondan hiç vazgeçmeyen bütün iyi
insanlara adandı.*

Vadi Yayınları

Muhittin Üstündağ Cad.

No:11 Kadıköy /İstanbul

Tel: +90 216 428 11 02

www.vadiyayinlari.com

bilgi@vadiyayinlari.com

Takdim

Çok güzel şeyler var. Gerçekten. Yine de “Gerçek olamayacak kadar güzel” denir. Demek ki güzellik, gerçekliğe fazla yakıştırılmaz. Hakikat ayrı.

Neşe Kutlutaş’ın ilk romanı olan bu eser, Perulu bir genç kızın Tupac Amaru saflarında gerilla savaşına katılımını, dağlarda özgürlük ve adaleti haykırışını, zindanda işkencelere direnişini ve nihayet Ümmet-i Muhammed’e katılımını anlatıyor. Hikayenin sonunu okurken “Gerçek olamayacak kadar güzel” diyebilirdiniz, ama ben şimdi bunun önüne geçiyorum: Gerçekten yaşanmış bir hikayenin gerçek finali bu. Hem gerçek hem hakikatli. Biliyorum, çünkü hikayenin kahramanını şahsen tanıyorum.

Heyecan ve umut verici bir roman. Bereketli olmasını dilerim. Gayret Neşe Kutlutaş’tan, tevfik Allah’tan.

Hakan ALBAYRAK

Ankara, 2016

Rosa'nın hayatını üç yıl önce 3 Şubat'ta yazmaya başladım. Doğum günümdü o gün, bizdeydik ve çay içerken Rosa birdenbire: “Bence hayatımı sen yazmalısın hermana!^[*]” demişti. Heyecanlandım; “Elbette yazmak isterim ama seni daha çok dinlemem lazım.” dedim ve hemen o gece geç saatlere kadar oturup sohbet ettik. Yüzlerce soru vardı kafamda; niye gerilla olmuştu, niye hapse girmişti, hapisteyken neler yaşamış, neler hissetmişti, niye Türkiye'ye gelmişti? vs.

O gece yetmedi elbette her şeyi anlatmaya; daha sonra da sık sık bir araya geldik ve o durmadan anlattı. Anlattıklarını hızla kâğıda döküyordum, evet, bilgisayara değil bir kurşun-kalemle kâğıda yazıyordum hızla.

Bir ara öyle bir hale geldim ki, Latin Amerika'nın bütün kayıp ruhları etrafımda dolaşmaya başladı adeta... Bambaşka bir atmosfere girmiştim; Rosa'nın acıları, benim de acım olmuştu artık ve anlattıklarına kendi gözlerimle şahit oluyor gibi yazmaya devam ediyordum.

Rosa anlatacaklarını bitirdiğinde üzerimden buldozer geçmiş gibiydi, sarsılmıştım. Romanı ilk okuyan dostum Fevziye Kurban: “Tahayyül bile edemeyeceğimiz bir hayat bu; biz çocuklarımızın sınav sonuçlarını ya da bir saat kesilen elektriği

---

[*] Hermana: Kız kardeş.

Şifacı Elvira ve Tanya

dert ederken, Rosa bize bakıp, ‘Her şeyi nasıl da büyütüyorlar!’ diye acıyordu halimize Neşe.” demişti.

Roman burada bitse de; Peru’da ve dünyanın her bir köşesinde acılar yaşanmaya devam ediyor, dünya döndükçe de bu acılar olacak.

Hayatımızın sonuna kadar, bedel ödemeyi göze alıp, duracağımız doğru yeri seçtiğimizde, durduğumuz doğru yerin neresi olduğuna karar verdiğimizde, çekilen acılar ya da başa gelen musibetler bir anlam kazanarak kalbimizi kavi tutmamıza ve merhametle yola devam etmemize yardımcı oluyor. Rosa’nın hayat tecrübesinin bana kazandırdığı işte bu.

Son söz olarak şunu söylemeliyim; kitap Peru’da doğup büyüyen cesur bir kadının merhamet, sabır ve inançla ördüğü hayatının ilham veren hikâyesi; o anlattı ben de yazmaya çalıştım. Hepsisi bu.

Tanya yorgun argın eve girdiğinde, sabahtan beri yüreğini sıkıştıran acının sebebini hâlâ çözememişti. Anahtarı berberiksizce çevirdi delikte. Kapıyı açar açmaz çantasını gelişigüzel halinin ortasına fırlattı. Kendisini koltuğa bıraktığında çaldı telefon. Acı, o zil sesiyle birlikte biraz daha deldi içini. Ahizeyi kaldırdığında konuşacak gücü yoktu. Konuşmasına da gerek kalmadı zaten. Olduğu yere yığılıp kaldı.

Zaman durmuştu sanki. Büyük, çok büyük kayalar bilinmez bir yerlerden yuvarlanıp gelerek kalbinin tam ortasına oturuyordu. Nefes almakta zorlanıyordu, neden sonra ayağa kalkmaya çalışarak odanın ortasına öylece attığı çantasını yerden aldı. Az önce endişe ve acıyla açtığı kapıdan, aynı hislerle dışarı çıktı.

Hastaneye kadar nasıl gittiğini, ilk kiminle ve ne konuştuğunu hiçbir zaman hatırlamayacak; morgda yabancı bir kadınla yan yana yatan kocasının yüzündeki huzur ifadesini ise ömrü boyunca asla unutmayacaktı.

Gün boyu kalbine oturan acının sebebini de, kocasından geriye kalan eşyaları naylon bir poşetin içinde eline tutuşturdukları zaman anladı. İmzaya hazır bir boşanma kâğıdı, yeni bir alyans, kocası hapishaneden çıktığı gün ona hediye ettiği Che kasketi ve içinde o yabancı kadının fotoğrafının olduğu bir cüzdan.

Annesi ve babası yanına geldiğinde naylon bir torbanın içine hapsedilen sırrını alelacele çantasına atıverdi. Birbirlerine sarılıp ağlarken, o güne kadar yaşadığı iyi kötü her bir günün ağırlığı, üst üste yıkılan taş duvarlar gibi çöktü kalbinin üzerine.

Hayat bazen, böyle kötü sürprizlerle bir şey öğretiyordu işte; çok sevdiğin, en sevdiğin insanla arandaki mesafe, ansızın çıkıp gelen ölümle bir daha kapanmamak üzere sonsuza kadar açılabilirdi.

Mezarlıktaki törene katılmadı Tanya. Herkes bunu, canından çok sevdiği kocasının acısına dayanamayan bir kadının makul davranışı olarak görmüştü.

Taziye gelenlerin teselli sözleri kalbindeki dağın üzerine bir dağ daha ekliyordu. Buna dayanamayacağını hissettiğinde valizini çoktan toplamış ve dağlardaki küçük kulübesine gitmişti bile.

Ve Tanya'nın yeni hayatı, insanlardan kaçtığı işte o dağ evinde başladı.

Şimdi ıssız bir dağ başında keder içinde geçmişi sorguluyor ve nerede hata yaptığını bulmaya çalışıyordu.

Kocasını, ölmeden önce kaybettiğini biliyordu artık. Ama ne zaman kaybettiğine dair sorular beynini oyuyordu; ne zaman mezara birlikte gittikleri kadını sevmişti ve daha da önemlisi ne zaman kendisini sevmekten vazgeçmişti...

Rumi ile birlikte Túpac Amaru gerillalarına katılmışlar, örgüte katılanlara evlilik yasak olmasına rağmen gizlice evlenmişlerdi. Evlendikten sonra da sokaklarda omuz omuza mücadele etmişler, hapse de aynı gün birlikte girmişlerdi.

Tanya hapisten çıktıktan sonra kocasından haber almak için çırpındı durdu. Sonuç elde edemeyince, Peru hapishanelerinin ürkütücü karanlığında kaybolan binlerce insanın ara-

sına Rumi'nin de eklendiğine inanarak mücadele etmeye ve elbette yaşamaya devam etti.

Sonra bir gün, hiç beklemediği o haber geldi. Kocasını yaşıyordu ve ilk defa mahkemeye çıkartılacaktı. Birlikte hapse girdikleri ve şimdi serbest bırakılan arkadaşı Ramón getirmişti haberi. Tanya, arkadaşının boynuna sarılmış ve “Ömrümün en mutlu haberini getirdin bana, bir daha hiçbir zaman bu kadar mutlu olamayacağım, bunu biliyorum.” demişti ağlayarak.

Ağzından bir dua gibi dökülen kelimeler, zaman geçtikçe haklı çıkaracaktı onu.

Bunları düşünürken fark etti ay tutulmasının başladığını, incecik siyah bir tül, yavaşça kapatıyordu ayın yüzünü. Nemli toprağın üzerine bağdaş kurarak oturdu. İki göz odalı küçük dağ evinin kapısından sızan ışık, otların üzerine vururken, hafızasındaki her şeyi silmek istiyordu. Kafasına hücum eden binlerce sorudan kurtulmak için yalnızca ay tutulmasını seyretmeyi yeğlediğinde duydu otlardan gelen hisirtici ve ayak seslerini.

Kalbi hızla çarpmaya başladı, korkmuştu aslında. Yine de hapiste kazandığı teyakkuz ve çeviklikle derhal sesin geldiği yere çevirdi başını.

Kapıdan vuran ışık bir kadının silüetini aydınlatıyordu. Dikkatini topladığında; üzerinde gökkuşağının bütün renklerini taşıyan yerel giysiler içinde, topuz yapılmış saçları çiçeklerle bezeli, narin vücutlu bir kadın ona gülümseyerek bakıyordu.

Tanya kaşlarını çatarak bakarken, kadın sessizce gelip oturdu yanına.

Çiğ damllarıyla ıslanan mükemmel toprak kokusunu birlikte içlerine çektiler.

“Senin kazadan sonra buraya geleceğini biliyordum...”

Tanya ürperdi.

Kadın ağır ağır konuşmaya devam ediyordu. Rüyasında bir araba kazası ve o kazadan sonra dağlara gelecek acılar içinde bir kadın görmüştü. Tabiatın dili ile ilgili bildiği her şeyi ona öğretmesi söylenmişti rüyasında. Eğer bunu başararak başkalarının acısını dindirebilirse, kendi acısını da yok etmeyi öğrenebilecekti.

İşte tam olarak böyle söylenmişti rüyasında ona.

Kadın, adının “Elvira” olduğunu söylediğinde Tanya’nın karmakarışık zihninde çok önceleri duyduğu bir takım söylentiler şimdi anlam kazanıyordu. Dağlarda yaşayan bir şifacı vardı. Bitkilerden ilaç yapıyor ve bazen de hiçbir ilaç yapmadan yalnızca verdiği öğütlerle gönderiyordu hastalarını. İyi ama kilometrelerce ötede kuzeyde yaşamıyor muydu o?

Tanya bunları düşünürken, Elvira düşüncelerini duymuş gibi cevap verdi:

“Oralar artık hükümet güçlerinin elinde, kimseye rahat verdikleri yok. Hem buradaki bitkiler de kuzeydekilerden geri kalır değil. Her gün farklı bir bitkiyle tanışıyorum. Ve sonra konuşuyorum onlarla. Onlar da, şifa oldukları hastalıkların adlarını fısıldıyorlar kulağıma gizlice. Başka sorun var mıydı?”

Tanya şaşkına dönmüştü. Karanlıkta ışyan yüzüne tekrar dikkatle baktı Elvira’nın, yaşını tahmin etmeye çalıştı. Hayır, yaşı olmayan kadınlardan Elvira; çocuk, kadın, ihtiyar bir bünyede mecz olmuş, yaşı bu terkipte kaybolmuştu onun.

Şimdi nasıl hitap edeceğini düşünüyordu: sen, siz, hanım? Gecenin bir vakti hayalet gibi hayatına giren bu kadına nasıl seslenmeliydi şimdi?

“Gereksiz nezaket aptallar ve politikacılara göredir, birbirleri ile kadim zamanlardan tanışan ruhlar arasında hiçbir zaman merasime gerek kalmaz. Bana yalnızca Elvira demen yeterli.”

Gülümsüyordu Elvira.

Aklından geçenleri okuyor olamazdı bu kadın, ama sorularının cevabını nasıl hemen verebiliyordu.

Fazla düşünmeden konuştu:

“Adım Tanya, bunu da bildiğini söyleme lütfen.”

Güldü Elvira,

“Yo hayır adımı bilmiyordum. Memnun oldum.”

“Evin buralarda bir yerde mi yoksa, daha doğrusu nerede yaşıyorsun?”

Elvira ortalığı çınlatan bir kahkaha atarak ayağa kalktı ve kollarını bütün dünyayı kucaklamak ister gibi açtı:

“Evim bütün ülke, bütün dağlar, her yer benim evim.”

Eliyle çevresindeki dağları gösterdi sonra:

“Bak Tanya, etrafını çevreleyen şu muhteşem And Dağlarına bak. İnsan karakterlerini temsil eden bu on iki dağ dünyanın akupunktur noktaları. Atalarımızın ruhlarının aralarında özgürce dolaştığı dağlar bunlar. Şifanın kaynağı bütün bu dağların eteklerinde, doruklarında saklı, işte bu dağlarda yaşıyorum ben.”

Gülümsedi Tanya, şimdi garip bir itimat hissediyordu bu tuhaf kadına karşı.

“Dünyanın akupunktur noktaları ha?”

“Evet, dünyanın akupunktur noktaları; dünya da tıpkı bizim gibi canlı, capcanlı hem de. Enerjiler bu akupunktur noktalarında birleşir ve evrenin içindeki yerimizi adeta görünmez kanallarla korumaya alırlar.”

“Çok ilginç bilgiler bunlar...” dedi Tanya. Bir şey soracak oldu, fakat Elvira’nın sözünü kesmenin doğru olmadığını hissettiği için yutkularak sustu.

“Çok da ilginç değil. İlk defa duyduğum için böyle olduğunu düşünüyorsun yalnızca. Kadim geleneğe aşina olanlar

bunların hepsini bilir. Biz, atalarımızın ruhlarının dolaştığı bu noktaları önemseriz. İsa'nın doğum yeri Kudüs de, Kâbe'nin bulunduğu Mekke de bu çekim ve enerji noktalarından biri aslında. Müslümanların her yıl yaptıkları Hac ziyareti tam da enerjinin yoğunlaştığı ve insanlığa huzur getirecek bir iyilik vaktidir. Müslümanlar ibadet ederken de yönlerini Mekke'ye çevirirler, hiç durmadan dönen dünyada günün her saati ve her ânı oraya doğru akan bir enerji oluşur. Ve..."

“Ve?”

Bir süre sustu Elvira ve sonra devam etti: “ Ve o enerjinin taşıyıcısı insanlardır. Dünyanın enerjisi ile insanların enerjisinin hemahenk içinde olması gerekir. O ahengi bozduğumuzda yönümüzü hangi enerji noktasına çevirirsek çevirelim yaptığımız yalnızca dünyayı biraz daha berbat bir yer haline getirmektir, başka bir şey değil.”

“Yani Müslümanlar doğru düzgün ibadet etseler daha iyi bir dünyada mı yaşayacaktık diyorsun?”

“Hayır, öyle bir şey demiyorum. Bu hepimizi kapsayan bir iyilik ve kötülük hâli; Müslüman, Hristiyan, Budist vesaire, vesaire... Dünyayı yaşanmaz hale getiren biziz. Dünyanın dengesini bozmak için cinayet işlememiz veya hırsızlık gibi büyük kötülükler yapmamız da gerekmiyor. Her bir insanın kalbini bilerek kırdığımızda ve bundan keyif aldığımızda, her fazladan bir şeyler biriktirmeye çalıştığımızda, her ‘niye onda var bende yok’ dediğimizde, her içimizi yiyip bitiren hırsalara kapıldığımızda biraz daha bozuyoruz dengeyi. Ve fakat asıl bozulanın bizim bünyemiz olduğunu fark etmiyoruz bile. Sonra gelsin hastalıklar, gitsin felaketler, kaosun içinde boğuşup duruyoruz işte... Oysa biraz hırslarımızdan arınabilseydik, birazcık egomuzu törpüleyebilseydik dünya hepimiz için daha yaşanılabilir bir yer olabilirdi. Aldığımız her yaşta olduğu gibi bize bahşedilen her ânı da bir ödevimiz var. Yaşadığımız sürece

böyle olacak. Bu şuuru kaybettiğimizde sinsice kalbimize sızan kötülükler iyi kılıflar bularak dengeyi bozmuş olacağız.”

Tanya, büyük bir ilgiyle dinliyordu Elvira'yı. Yüzüne sımsıcak bir tebessüm yayılırken: “Bütün bu iyi dileklerin gece güneşin çıkmasını istemek gibi bir şey.” dedi. “İmkânsız demiyorum ama imkânsıza yakın. Her neyse, enteresan bir insansın. Bu gece benim evimde kalır mısın? Bu konuşmanın devamını merak ediyorum doğrusu ama şimdi eve girmem lazım, çok üşüdüm.”

Bir kahkaha daha attı Elvira.

“Senin evinde kalmaya geldim zaten. Öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki!”

Tanya yaşadığının bir rüya olup olmadığını anlamak için oturduğu yerde biraz kıpırdandı. Sonra da ayağa kalktı. Hayır, rüya görmüyordu. Elvira'nın yanına yaklaştı: “İkinci yatak samandan bilmiş ol” dedi gülümseyerek.

Ertesi sabah odanın içine yayılan limon ve papatya kokuları ile uyandı. Elvira, küçük tahta masanın üzerinde bembeyaz gülümseyen papatyalardan birkaç tutam alarak, ocakta çay demliyordu.

Bir yandan, kenara ayırdığı papatya yapraklarını ayıklarken, bir yandan da yarım kalan bir sohbeti devam ettirmiş gibi konuşmaya başladı:

“İnkalar, şifanın tabiatın bağrında saklı olduğuna inanır ve o kaynağı bulduklarında da, kalplerindeki sesi dinleyerek ilaç yaparlar...”

“Senin bir İnka olduğunu tahmin etmiştim zaten.” dedi Tanya.

Elvira gülerken: “Koyu tenimin ve çekik gözlerimin çok dikkat çekmediğini sanıyordum.”